

— Хубаво, дѣца! Щомъ вие го искате, то и азъ го искамъ, отговори майката.

IV. Найденчо.

Радка хвърчеше отъ радостъ. Тя вдигна на рѣцѣ дѣтенцето и го обсипа съ цѣлувки . . . „Крайчо, о, не! — Не е хубаво туй име. Мамо, азъ го кръщавамъ *Найденчо*; нали тъй е по-добръ? . . .“

— Найденчо! — Нека бѣде и Найденчо, казаха братътъ и майката изедно.

Съ сестринскитѣ грижи и милувки на Радка, дѣтето бърже растѣше и се развиваше. Слѣдъ врѣме Найденчо стана способенъ и даровитъ човѣкъ . . .

Г. Пейчевски.

